

Разколът завзема БПЦ отвътре

Автор Иван Димитров

понеделник, 17 май 2010

Това мнение не е мое. Отдавна се разглася от хора, запознати с нещата в Българската православна църква. Но сега, вече близо 6 години от надделяването над разкола, това мнение все повече и повече се налага. Потвърждава го и последното назначение на свещеник, който премина през всички фази и фракции на разкола, беше помилван и оставен на работа, а сега го и „повишават“ с изпращане на работа в чужбина сред българската емиграция – най-деликатния слой от обществото ни (дръзвам да ги смятам все още за част от нашето общество).

Църквата проповядва всеопрощаващата Христова любов. Беше естествено да се помилват всички клирици и миряни, които се разкаяха за нарушенията си по време на разкола и пожелаха да се върнат в единството на БПЦ. Едни от тях сега са митрополити (Враца, Ст. Загора, Силистра), други са епископи с и без значим пост (Теодосий, Павел, Константин), трети са свещеници, дори архиерейски наместници. Безспорно критерият е бил да се прояви милост, както Спасителят недвусмислено препоръчва: „Иди и ти прави също така!“ (Лука 10:37). Но въпросът е, как тези хора се ползват от благополучието на милостта, проявена към тях. Дали те чуват и следват другата Христова препоръка: „ето, ти оздравя; недей греша вече, за да те не сполети нещо по-лошо!“ (Йоан 5:14). И само у бившите разколници ли е разковничето за постигане на Христов дух

всред клира ни? Защото духът на раздора не престава да мъчи дори върховното ръководство на БПЦ. Такива сигнали толкова често излизат от църковната ни централа на ул. "Оборище"№ 4 и медиите като голи стени ги разгласят в едно ужасяващо ехо.

Само недостатъчната християнска любов ли е причината? Или по-скоро - антихристовото желание „да бъде моята воля“? Или липсата на страх от Бога и срам от хората?

А голяма ли е разликата между първото, второто и третото?